

דף יב ע"א [תניא דברי ישמעאל יוצא אדם בתפילין ערבית שבת עם חסכה, מ"ט ב'ין]
דאמר (רבא) [רבה] בר רב הונא חייב אדם למשמש בתפילין כל שעיה ושעה ק"ז מציען.

עין איה

הדברים, ש"ע' ההשגה הוכנו מראש לשמר את הקדושה הפנימית הישראלית, מעצם היורידה בכלל לגיטם תואמות רעות ומרות מגד. דומה לדבר שהתפילין שם מיוחדים לימי החול, אמנים בשבת וו"ט, ימי העילית והקדושה [שהם עצמן אוט, (ז) אין אורך לבבשתן. אמנים חיללה לדוחוק בוה את קיזם, יוצא אדם בתפילין ע"ש עם חסכה. וכך היא חמדת שחרי עוד לא ורחה שימושה העצמתית, וצריכם התפילין לפועל פעולתן למען תה"י תורה ד' בפין, עד שופיע אויר קדושת השבת, והקדושה החיצונית של התפילין תחמלא ע"ז קדושת השבת הפנימית. וכן בעניין כלל האומה, שהדברים החיצוניים, הרחבות התורה בקיומה שניתוספו כמה דברים מצד הספיקות, שתולדים בויא הגלות והפזרה, ותטרון שופטינו ווועצינו. אמנים בין מה וכבה ברוי האומה מעהנט במדזה יותר רחבה במעשים של עבותה ד', מדקפקת במצוה לכל צדכי ספיקותיה, שומרת שני ימים טובים בגליות, מפרשת שתי חלות בטוריא, שעליהם אמרו חז"ל "שומני נוטרה את הכרמים"¹, מפני שכרכמי שלו לא גרטאי, בשבייל שלא שמרתיו וויש אחד בארכ' הרוני משמרת שני ימים טובים בגליות. אבל לאחר שגרם המזב ובאה הירוזה, היהת התרחבות הקיום המעשוי ע"פ שבאה מצד ספיקות שבסתה זו קלוקלים לאומים, גורמת קיומ והזללה, והשבת רוח (הקדוש) [הקדוש] הרואי להיוון מלא בעם ד' בלובותם. והמן שישוב המזב לשנים קדומות, שהה' התורה כולה מבורתה יוצאת מן המקום אשר יבחר ד', הספיקות יתבררי, וימטרו לפני המקום לתן סעד שלא יוכל האדם להטעות מצד פנימיותם, לכלייר בהם יבא האדם על ידם לקנות הקדושה העצמית הפנימית, "למען תה' תורה ד' בפיך"², שבת וו"ט א"ע אותה, כלומר בהם ציריך האדם להטעות מצד פנימיותם, עד שלא יהי ציריך סعد חיצוני לתחומכו, והוא לאות על פרטיו בדברים בהליכות היחיד והציבור, שכפי הנפילת הפנימית כן ציריך שיתמאל המשקם לתן סעד שלא יוכל האדם הפרט או הכללי בנופלים מקדשות חיצוניות. ע"כ מצד הנפילת הגדולה של כלל האומה, שנגרם בעוניינו פיזורנו הגדל וריחוקנו מבית חיינו, יחד עם זה עצמו גרם נשתקחה תורה ותכלת ברורה ומתרבו הספיקות, ועם ריבוי הספיקות יצא גורכה תולדות של חומרות, שככל נתרחב החוג המעשוי. ומאת ד' הימה ואת, שההתרחבות המעשית היא מושבה את האבדה הרחונית של עצם זוהר הנפש שהוועם ע"ז היורידה הגדולה של האומה. ואלה הדברים שהם חיצוניים בערך יסודה של תורה ועיקרת, הם מקיימים את האומה בקדושתה ואמנונתה לשם ד' אליה ישראל. והנה ציריך האדם להזהר להזכיר מאי כל הדברים החיצוניים שגורמים לשמרו הקדושה הפנימית, [בכל חומרות הספיקות שבהם ולודעת] כי שודד לא שבו לנו כל מהמדוינו מימי קדם, כי שאן לנו מלך ונביא, וסנהדרין גודלה במקומות אשר בחר ד', בכיביהם³, שהצוא מהם תורה לכל ישראל ללא שם ספק בהוראה. [כל זה הוראות הוזאת בכל החומרות הבאות מצד הספיקות הם הם יסודי חיינו, וכי (חליליה) בעזיבת אלה

מ. מ"ט ב'ין דאמר רבנן בר"ה חייב אדם למשמש בתפילין כ"ש ושעה ק"ז מציען, מה ציון שאין בו אלא

לט. 1. מחותת לנו, ב. 2. שמוט יג, ט. 3. עפ"י ירושלמי, עירובין פ"ג, ה"ס. שיח' לר' א. 4. שיח' ש' א, ג. 5. עפ"י ישעיה לה, ג.

הפניי ע"ז טרדות החיצונים ועמלם. אבל במקרים חווין ליליה, שתחומים חיצוניים לא יעלו על האדם ברוב רגשות, יתעורר לו כחوت הנפש ודמיונותיה לפי ערך המצב הרואין לה מצד חייה הפנימיים. ע"כ צדיק הホールך בתומו ככפר יכתח, ואם ישכח לא יפחד ולא ידע רע, וירושעים תיסרים רעעם ומפתח בלבבותם יבטהלו.

לט. תניא דדר' יוצא אדם בתפילין ע"ש עם חסכה כו'. התפילין הם מיוחדים לימי החול, יצאו שבת וו"ט שבת עצמן אותו. והזכר גערך בכלל, כי לאדם נחוצה התקדשות חיצונית כדי לבא על ידה אל [ההתקדשות] הפנימית העצמתית. חכלית מעשים תוריים רביםedia את נקודת הקדושה הפנימית, שగלי וידעו לפני יוצר האדם ב"ה שלא חיה" נקנית לאדם כ"א ע"ז אותן הפעולות. ולפי ערך התגברות הקדושה הפנימית העצמית באדם, מוכר פועלם הדברים שמסמנים הקדושה החיצונית בעלות מעשיות שהביאו לו כך. כדי להורות שהקדושה העצמית היא העיקר, אמרה תורה באות התפילין, שהוא יסוד להוראת ההארשת החיצונית של קדושת המעשים, למען יבא האדם על ידם לקנות הקדושה העצמית הפנימית, "למען תה' תורה ד' בפיך"², שבת וו"ט א"ע אותה, כלומר בהם ציריך האדם להטעות מצד פנימיותם, עד שלא יהי ציריך סعد חיצוני לתחומכו, והוא לאות על פרטיו בדברים בהליכות היחיד והציבור, שכפי הנפילת הפנימית כן ציריך שיתמאל המשקם לתן סعد שלא יוכל האדם הפרט או הכללי בנופלים מקדשות חיצוניות. ע"כ מצד הנפילת הגדולה של האומה, שנגרם בעוניינו פיזורנו הגדל וריחוקנו מבית חיינו, יחד עם זה עצמו גרם נשתקחה תורה ותכלת ברורה ומתרבו הספיקות, ועם ריבוי הספיקות יצא גורכה תולדות של חומרות, שככל נתרחב החוג המעשוי. ומאת ד' הימה ואת, שההתרחבות המעשית היא מושבה את האבדה הרחונית של עצם זוהר הנפש שהוועם ע"ז היורידה הגדולה של האומה. ואלה הדברים שהם חיצוניים בערך יסודה של תורה ועיקרת, הם מקיימים את האומה בקדושתה ואמנונתה לשם ד' אליה ישראל. והנה ציריך האדם להזהר להזכיר מאי כל הדברים החיצוניים שגורמים לשמרו הקדושה הפנימית, [בכל חומרות הספיקות שבהם ולודעת] כי שודד לא שבו לנו כל מהמדוינו מימי קדם, כי שאן לנו מלך ונביא, וסנהדרין גודלה במקומות אשר בחר ד', בכיביהם³, שהצוא מהם תורה לכל ישראל ללא שם ספק בהוראה. [כל זה הוראות הוזאת בכל החומרות הבאות מצד הספיקות הם הם יסודי חיינו, וכי (חליליה) בעזיבת אלה

מה ציון שאין בו אלא אזכור אהת אגורה תורה (שמות כח) "זהה על מצחו תמוד" שלא יסחו דעתנו ממנו, תפילין שיש בהם אזכורים הרבה על אהת כמה וכמה. הלך מדבר